

og den er ikke forpligtet til for disse Penge at yde Sparekasserente, kun 4 pCt. til dens Aktionærer. Der kommer den Anomali frem, at man siger til Sparekasserne: I faar disse Penge og skal anbringe dem paa den og den Maade og maa kun yde 4 pCt. af dem, men samtidig lader man Bankerne faa lige saa mange Penge ind, de vil, paa Sparekassevilkaar, og dernæst maa de anbringe dem helt anderledes end Sparekasserne, og til Slut er de ikke forpligtede til at yde den lavere Rente til Aktionærene; tværtimod, Bankerne har naturligvis Ret til at yde deres Aktionærer det størst mulige Udbytte, det forudsætter Lovforslaget ved lige i Begyndelsen at sige, at det maa Sparekasserne ikke gøre. Jeg kan derfor ikke godt forstaa, hvorledes man paa en Gang kan komme til dette Lovforslags Kontrolregler og samtidig tillade, at de alle i Virkeligheden bliver overskredne af Bankerne.

I § 20 er det foreslaaet at oprette det Bank- og Sparekasseraad, som der har været Tale om; to ærede Talere (Bramsen og Hey) har angrebet det, og jeg tror, at det ligger særlig et æret Medlem, det ærede 6te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen), paa Hjerte, han har naturligvis forsvaret det. Jeg staa saadan overfor det, at hvis det kun gjaldt Sparekasser, kunde jeg endda tænke mig Muligheden af at oprette et saadant. Jeg kunde tænke mig, at man kunde komme til en saadan Fastsættelse af Maksimalrenten, det vil sige Højdemaalet for Renten, i Sparekasser, skønt jeg nok kan se Vanskelighederne derved. Men jeg er ganske enig med de Herrer i, at hvis en saadan Fastsættelse af Renten ogsaa skulde gælde for Bankerne og skulde gennemføres af et saadant Raad, som her er foreslaaet, vilde vi være inde paa Tilstande, som jeg ikke anser for forenelige med almindelig Handelsvirksomhed, saaledes som den drives af Bankerne. Det er rigtigt, hvad der er sagt i Betænkningen og ogsaa nu vistnok at det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Hey), som jo har skrevet denne Del af Betænkningen, efter hvad den første ærede Taler oplyste, at Penge er en international Vare, og at det ikke kan nytte at fastsætte Regler for, hvorledes Renten skal være for dem. Jeg ser i dette Forslag om et Bank- og Sparekasseraad, at man endogsaa vil regne Kontokurant med til Indlaan. Jeg tror, at en Bankdirektør har gjort opmærksom paa, at en saadan Kontokurant kan være en Provinsafdelings Konto med Hovedbanken, og den kan man

ikke godt regne med til Indlaanskapitalen, og man kan heller ikke videre godt foreslaa, hvad Renten skulde være af en saadan Kontokurant. Men det er jo Biting. Det afgørende for mig er, at hvad Bankerne angaar, forkommer det mig ikke, de kan indordnes under en saadan Institution. Dette viser netop ogsaa, at det er nødvendigt at gøre Forskel mellem Banker og Sparekasser, at de ikke hører naturligt sammen. Og naar det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) og det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Hey) har talt saa stærkt imod dette det kombinerede Sparekasse- og Bankraad, har deres Hovedindvendinger netop været for Bankernes Vedkommende. Men dette maatte vise dem, at der er noget unaturligt i, at Banker driver Forretning med Sparekasseseindskud. Jeg forstaaer i denne Sammenhæng ikke Bestemmelsen om, at kun Sparekasser maa føre Ordet „Spare“ i deres Benævnelse, og Banker kun maa føre Ordet „Bank“ i deres Benævnelse. Men kan der da ikke fremtidig være noget, der hedder Sparekasseafdelingen i en Bank? For hvis der er noget, der hedder saadan, er det saa ikke Humbug at fastsætte, at der ikke maa indføres Ordet „Spare“ i Bankernes Benævnelse? For om det hedder Landmandsbankens Sparekasseafdeling, eller Landmandsbanken kalder sig Sparekasse, kommer ud paa eet. (Bramsen: Landmandsbanken bliver ved at have sin Ret). Men hvad vil det saa sige, at Bankerne ikke maa føre Benævnelsen? Der kan ganske vist ikke komme nye Banker, som maa have Sparekasseafdeling, men den Bestemmelse i § 1 er i Virkeligheden overflødig, den svæver i Luften, undtagen for saa vidt som Sparekasser ikke maa kalde sig Banker, og det har man vel ikke frygtet for.

En Sparekasse her i København, som spiller en overordentlig stor Rolle, Sparekassen for København og Omegn, har i det Regnskab, den har aflagt sidst, overtraadt Sparekasseloven paa to Punkter. For de Værdipapirer, som ikke noteres paa Københavns Børs, skal der — og det gælder ogsaa efter det foreliggende Lovforslag — opføres den Pris, for hvilken Papirerne er erhvervet. Ikke desto mindre fandtes der ikke i Regnskabets en saadan Prisangivelse. Endvidere forlanges det, at de faste Ejendomme, som Sparekasserne ejer, skal opføres med deres formentlige Værdi i Handel og Vandel med Angivelse af, hvorledes denne Værdi er udfundet. Men hel-